

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 25, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:10326](#) 10-12-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:3388](#) 08-12-2020

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:2421](#) 02-12-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2615](#) 20-08-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6394](#) 11-08-2020

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:6281](#) 11-12-2020

RECHTSPRAAK

Tegenonderzoek. In eerste aanleg is een verzoek om een tegenonderzoek gedaan als subsidiair verzoek in het kader van een geschillenregelingsverzoek. In hoger beroep wordt ouder niet-ontvankelijk verklaard in zelfstandig verzoek ex artikel 810a lid 2 Rv. Aan het hof ligt niet de behandeling voor van een verzoek betreffende ondertoezichtstelling en/of uithuisplaatsing of de beëindiging van het ouderlijk gezag of van de voogdij, waarin het hof een beslissing moet nemen en waarbij verzochte onderzoek zou kunnen bijdragen aan de beslissing.

De moeder heeft op de voet van artikel 1:262b BW een geschil aan de kinderrechter voorgelegd over de uitvoering van de ondertoezichtstelling, dat – kort gezegd – ziet op de omgangscontacten tussen de minderjarige en de moeder en de wenselijkheid van een nieuw onderzoek naar de mogelijkheid tot terugplaatsing van de minderjarige bij de moeder. De moeder heeft verder verzocht, indien de rechtbank het deelverzoek tot een tegenonderzoek niet passend acht in het kader van artikel 1:262b BW, het verzoek te bezien in het kader van artikel 810a lid 2 Rv. De kinderrechter heeft de verzoeken afgewezen.

De moeder is van de beslissing over het tegenonderzoek in hoger beroep gekomen. De moeder stelt dat niets wordt ingezet aan hulpverlening in het kader van artikel 1:262 lid 1 in samenhang met lid 3 BW om te werken dan wel te onderzoeken of de minderjarige thuis geplaatst kan worden bij de moeder. Direct na de geboorte en de uithuisplaatsing is overduidelijk dat de jeugdzorgketen de minderjarige niet wil terugplaatsen.

De moeder betoogt in haar grief dat afwijzen van het artikel 810a lid 2 Rv-verzoek in strijd is met de belangen van de minderjarige en in strijd met de geldende jurisprudentie van de Hoge Raad.

Het hof overweegt het volgende. Artikel 810a lid 2 Rv bepaalt dat in zaken betreffende de ondertoezichtstelling van minderjarigen of de beëindiging van het ouderlijk gezag of van de voogdij, de rechter op verzoek van een ouder en na overleg met die ouder een deskundige

benoemt, mits dat mede tot de beslissing van de zaak kan leiden en het belang van het kind zich daartegen niet verzet. Dit houdt in dat het onderzoek een vraag moet betreffen die relevant is voor het oordeel van de rechter in de desbetreffende zaak. Nu aan het hof thans niet de behandeling van een verzoek betreffende de ondertoezichtstelling en/of uithuisplaatsing of de beëindiging van het ouderlijk gezag of van de voogdij voorligt waarin het hof een beslissing moet nemen, en waarbij een onderzoek zoals door de moeder verzocht zou kunnen bijdragen aan een beslissing in een dergelijke zaak, zal het hof de moeder in haar zelfstandige verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Ten overvloede overweegt het hof dat de rechtbank in haar beschikking van 30 maart 2020 aan de gecertificeerde instelling de opdracht heeft gegeven om in een verlengingsverzoek van de uithuisplaatsing een aantal vragen te beantwoorden over het toekomstperspectief van de minderjarige. In lijn met de uitspraak van de Hoge Raad van 29 mei 2020 (ECLI:NL:HR:2020:961) dient de gecertificeerde instelling de gelegenheid te krijgen om de door de rechtbank gestelde vragen te beantwoorden alvorens kan worden beoordeeld of het verzoek van de moeder om een onderzoek uit het oogpunt van *equality of arms* is aangewezen. Het ligt dan ook op de weg van de moeder om in de procedure bij de rechtbank in het kader van een jeugdbeschermingsmaatregel of gezagsbeëindiging om een onderzoek op grond van artikel 810a lid 2 Rv te vragen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:2421

Zaaknummer: 200.282.649/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Draagkracht. Moeder moet haar lagere inkomen in een nieuwe baan aanvullen tot het oude inkomen met de ontslagvergoeding die zij heeft gekregen, ook al is die ontslagvergoeding besteed aan de vervanging van verouderde spullen en ook al vervalt de aanvullende WW-uitkering per 1 oktober 2020.

De man is in hoger beroep gekomen van de beslissingen van de rechtbank over de zorg- en contactregeling met de minderjarige en de kinderalimentatie. Hij vraagt een uitgebreidere zorg- en contactregeling, en een lagere kinderalimentatie. Verder vindt hij dat de moeder verplicht moet worden mee te werken aan mediation of contact met het wijkteam op straffe van een dwangsom.

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank over de zorgregeling en wijst het verzoek tot oplegging van een dwangsom aan de moeder in verband met het verplicht meewerken aan mediation of contact met het wijkteam af.

In het kader van de kinderalimentatie overweegt het hof ten aanzien van de draagkracht van de moeder het volgende.

De man stelt in zijn vijfde grief dat de rechtbank bij de bepaling van het NBI en de draagkracht van de vrouw ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de ontslagvergoeding van ongeveer € 30.000 netto die de vrouw in 2018 heeft ontvangen. De vrouw ontvangt thans een inkomen via [C] en een aanvulling uit de WW-uitkering zodat haar inkomen maximaal € 2.302,65 per maand bedraagt. Dit is 70% van het laatst verdiende inkomen van de vrouw. Het netto-inkomen van de vrouw bedraagt thans € 1.741 per maand. Het oude netto-inkomen van de vrouw bedroeg € 2.348 per maand. Met de ontslagvergoeding heeft de vrouw de mogelijkheid om haar huidige inkomen voor een periode van 49 maanden aan te vullen, aldus de man.

De vrouw betwist dat rekening dient te worden gehouden met de door haar ontvangen ontslagvergoeding, nu deze is verbruikt voor onder andere het vervangen van verouderde spullen. Sinds 18 juni 2020 heeft de vrouw een vast contract bij [D] voor 28 uur per week met

een salaris van € 1.483,30 bruto per maand. De aanvullende WW-uitkering stopt per 1 oktober 2020 waardoor het inkomen van de vrouw drastisch vermindert.

Het hof overweegt dat uit de door de vrouw overgelegde vaststellingsovereenkomst blijkt dat de arbeidsovereenkomst tussen de vrouw en [F] per 1 oktober 2018 is beëindigd. De vrouw heeft in dat kader in november 2018 een beëindigingsvergoeding ontvangen van € 71.491,71 bruto. Dit komt neer op ruim € 30.000 netto. Naar het oordeel van het hof kan in redelijkheid van de vrouw worden verwacht de terugval in inkomen sinds het ontslag bij [F] aan te vullen tot het niveau dat zij bij [F] verdiende en mag van haar voorlopig ook nog worden verwacht haar inkomen aan te vullen. Daartoe overweegt het hof dat de man in hoger beroep voldoende heeft geconcretiseerd op welke wijze het hof rekening dient te houden met de ontslagvergoeding en wat dit betekent voor het inkomen van de vrouw. De beëindigingsvergoeding is nu juist bedoeld om een inkomensterugval te compenseren. De keuze van de vrouw om dit geld op andere wijze te besteden dient in beginsel voor haar rekening te blijven. Voor zover sprake is geweest van noodzakelijke (extra) uitgaven zou dit wellicht anders kunnen zijn, maar de vrouw heeft onvoldoende gespecificeerd onderbouwd waaraan de gelden zijn besteed. Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw daarmee de stelling van de man dat de vrouw (in ieder geval een deel van) de door haar ontvangen beëindigingsvergoeding had kunnen reserveren om na haar ontslag bij [F] de terugval in haar inkomen aan te vullen onvoldoende betwist. Gelet op haar onderhoudsplicht jegens de minderjarige mocht dat ook van haar worden gevergd. Aannemelijk is dat de vergoeding nog niet volledig zou zijn besteed indien de vrouw andere keuzes had gemaakt. Daarmee slaagt de vijfde grief van de man.

Het hof gaat voor het bepalen van het NBI van de vrouw uit van de jaaropgave over 2017.

Slotsom is dat de kinderalimentatie die de man aan de vrouw moet betalen ongeveer € 100 per maand lager uitkomt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:10326

Zaaknummer: 200.279.295

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontkenning van het door huwelijk ontstane vaderschap van een minderjarig kind en van een ongeboren vrucht. Moeder verzoekt de ontkenning, maar wordt niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoeken. De rechtbank oordeelt dat het in Eritrea gesloten kindhuwelijk tussen de moeder en haar vermeende echtgenoot naar Eritrees recht niet rechtsgeldig is of nadien rechtsgeldig is geworden. Dat huwelijk komt daarom in Nederland niet voor erkenning in aanmerking. Daaraan doet de registratie in het BRP van het huwelijk niet af. Omdat er dus geen familierechtelijke betrekking is tussen de vermeende echtgenoot en het kind (kinderen) wordt de moeder niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoeken.

Aan de rechtbank komt op grond van artikel 3 sub a Rv rechtsmacht toe. De rechtbank concludeert vervolgens dat op de verzoeken Nederlands recht van toepassing is. Tot dat oordeel komt de rechtbank op grond van het volgende. Ten tijde van de geboorte van de minderjarige A had de moeder, naar zij stelt, de Eritrese nationaliteit. De moeder beschikte op dat moment echter over een verblijfsvergunning. Uit artikel 10:17 lid 1 BW volgt dat de persoonlijke staat van een vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 of 33 Vreemdelingenwet 2000 is verleend, wordt beheerst door het recht van zijn woonplaats, in het geval van de moeder dus het Nederlandse recht.

De rechtbank houdt het ervoor dat de man de Eritrese nationaliteit had ten tijde van de geboorte van het kind.

Ten tijde van de geboorte van minderjarige A hadden partijen daarom geen gemeenschappelijke nationaliteit. Ook blijkt uit de feiten en omstandigheden dat de moeder en de man geen gemeenschappelijke gewone verblijfplaats hadden ten tijde van de geboorte van minderjarige A. Daarom dient te worden aangesloten bij de gewone verblijfplaats van de minderjarige ten tijde van zijn geboorte, zijnde Nederland. De rechtbank is daarom van oordeel dat Nederlands recht van toepassing is op het verzoek tot ontkenning van het

vaderschap van deze minderjarige A.

Naar Nederlands recht is de man met wie de vrouw ten tijde van de geboorte van het kind gehuwd is, de vader van het kind. De moeder stelt dat zij op het tijdstip van de geboorte van het kind gehuwd was met de Eritrese man. Zij overlegt in de procedure mede ten bewijze daarvan een kerkelijke huwelijksakte.

De rechtbank gaat vervolgens eerst na of het Eritrese huwelijk in Nederland kan worden erkend. Daartoe beoordeelt de rechtbank eerst of er sprake is geweest van een (rechtsgeldig) huwelijk. Een huwelijk wordt vermoed rechtsgeldig te zijn als een huwelijksverklaring is afgegeven door een bevoegde autoriteit (art. 10:31 lid 4 BW).

Ten bewijze van het huwelijk heeft de moeder in deze procedure een 'Marriage Certificate' overgelegd, een door haar bij de ambtenaar van de gemeente afgelegde en ondertekende verklaring onder ede en de rapportage van het eerste verhoor van de IND dat heeft plaatsgevonden.

De rechtbank is niet in staat om de echtheid van het door de moeder overgelegde huwelijkscertificaat te beoordelen. Er zijn discrepanties met de overgelegde verklaring bij de gemeente. Uit de gegevens die de moeder over het huwelijk heeft verstrekt blijkt verder dat de moeder minderjarige was toen het huwelijk werd gesloten. Ook in Eritrea zijn kinderhuwelijken niet toegestaan. Uitzonderingen daarop doen zich niet voor.

Huwelijken gesloten onder islamitisch recht vallen buiten de reikwijdte van de Transitional Civil Code of Eritrea. Bij de IND heeft de moeder verklaard orthodox-christen te zijn en het huwelijkscertificaat zou afkomstig zijn van de orthodoxe kerk. De rechtbank veronderstelt daarom dat van een huwelijk gesloten op basis van islamitisch recht geen sprake is. Dit betekent dus dat, zo er al sprake is van een huwelijk, dit huwelijk naar Eritrees recht niet rechtsgeldig zou zijn. De rechtbank komt daarom niet toe aan de beoordeling van de vraag of het huwelijk in Nederland kan worden erkend.

Het enkele feit dat het huwelijk van de moeder en de man reeds door de ambtenaar van de burgerlijke stand is opgenomen in de BRP maakt dat oordeel niet anders. Immers, de registratie van een huwelijk in de BRP vindt plaats zonder verdere toetsing (behoudens op een schijnhuwelijk) en heeft geen rechtsgevolgen, zo blijkt uit de brief van de Minister voor Rechtsbescherming van 11 februari 2019 in antwoord op de gestelde Kamervraag over het al dan niet automatisch erkennen van een kindhuwelijk als beide partners 18 jaar of ouder zijn (*Kamerstukken II 2018/19, 32175, nr. 65*).

Alles overwegende is de rechtbank van oordeel dat er geen familierechtelijke betrekking is

ontstaan tussen minderjarige A en de man (de vermeende echtgenoot). De rechtbank zal de moeder daarom niet-ontvankelijk verklaren in haar verzoek tot ontkenning van het vaderschap van de man met betrekking tot minderjarige A, maar gelast wel de ambtenaar van de gemeente om de geboorteakte van minderjarige A te verbeteren, in die zin dat er geen familierechtelijke betrekking met de man, de vermeende echtgenoot, is.

Wat betreft het verzoek tot ontkenning van het vaderschap van de ongeboren vrucht komt de rechtbank tot hetzelfde oordeel.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:6281

Zaaknummer: C/01/358493/ FA RK 20-2153

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Draagkracht. Van alimentatieplichtige kan, gelet op zijn leeftijd en gezondheid, in redelijkheid niet worden verwacht dat hij nog doorwerkt. Interen op zijn vermogen is niet aan de orde omdat partijen met uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen waren gehuwd.

Partijen zijn in 2001 met elkaar gehuwd en op 28 augustus 2019 gescheiden. In de echtscheidingsbeschikking is het verzoek om alimentatie afgewezen. Hiervan is verzoeker in hoger beroep gegaan. Hij verzoekt een alimentatie van € 2.500 per maand vast te stellen, althans een zodanig bedrag als het hof juist acht.

De rechtbank heeft het verzoek om partneralimentatie afgewezen, omdat deze voldoende gemotiveerd achtte dat verweerder geen andere inkomsten heeft dan een AOW-uitkering van € 1.145 per maand en dat na aftrek van de lasten er geen ruimte is om partneralimentatie te betalen.

Het hof overweegt als volgt. Niet geheel uit te sluiten is dat verweerder vanaf 28 augustus 2019 nog incidenteel heeft gewerkt, althans dat hij naast zijn AOW-uitkering ook andere inkomsten heeft genoten. Verzoeker heeft immers genoeg voorbeelden aangedragen waaruit blijkt dat verweerder in de afgelopen periode niet stil heeft gezeten. Het had dan ook in principe op de weg van verweerder gelegen om zijn inkomen in 2019 aan te tonen door middel van zijn aangifte (en aanslag) IB over dat jaar. Alleen daarmee kan voldoende uitsluitsel worden verkregen over de vraag wat de werkelijke inkomsten van verweerder in 2019 zijn geweest. Aan de andere kant acht het hof het in het kader van de alimentatie, die immers toekomstgericht is, van belang dat verweerder bijna 70 jaar oud is, een broze gezondheid heeft en van hem alleen al om die redenen in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij door blijft werken. Daarenboven wil het hof in dit verband ook niet onbesproken laten dat ook verzoeker heeft nagelaten zijn financiële positie inzichtelijk te maken. Zo is onbekend of verzoeker inmiddels een AOW-uitkering ontvangt en of hij wellicht over een pensioenuitkering uit een voormalig dienstverband beschikt. Onder de hiervoor geschetste omstandigheden acht het hof het niet redelijk een door verweerder aan verzoeker te betalen

alimentatie vast te stellen. Het hof ziet evenmin aanleiding om verweerder te verplichten in te teren op zijn vermogen. Omdat partijen met elkaar zijn gehuwd met uitsluiting van elke gemeenschap van goederen als uitgangspunt, past daarin niet dat verweerder ten gunste van verzoeker zou moeten interen op zijn vermogen, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden. Deze bijzondere omstandigheden zijn niet gebleken. Daarbij heeft verweerder nog gewezen op het feit dat ook verzoeker over vermogen (heeft) beschikt. Verzoeker heeft daarin geen inzicht verschaft.

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank in dit opzicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6394

Zaaknummer: 200.267.976/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging van een erkenning in 1987 gedaan, verzocht door de erkenner, afgewezen. De aanmerkelijke overschrijding van de termijn is niet verschoonbaar.

De erkenner en de moeder hebben een affectieve relatie gehad. Tijdens die relatie is in 1987 een dochter geboren. De man heeft deze dochter op 18 maart 1987 erkend. Op 12 juni 1987 zijn de erkenner en de moeder getrouwd. Het huwelijk is op 24 januari 1989 ontbonden door echtscheiding. De erkenner is in eerste aanleg niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning. Hij is het met deze uitspraak niet eens en daarvan in hoger beroep gekomen.

De man voert het volgende aan. Eind december 1989 is de man ermee bekend geworden dat hij niet de biologische vader van zijn dochter is. De dochter was toen 2 jaar; vanaf dat moment is ieder contact tussen hen verbroken. De man wilde het juridisch vaderschap aantasten en heeft daartoe advies ingewonnen bij een advocaat. Op 4 januari 1990 adviseerde een advocaat dat er geen mogelijkheden waren om het vaderschap van de man aan te tasten en op 20 augustus 1993 ontving de man een gelijkkluidend advies. In januari 2018 is de man er door een notaris op gewezen dat het naar huidig recht wel mogelijk is om het vaderschap aan te tasten.

Het niet-ontvankelijk verklaren van de man levert een naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongeoorloofde inmenging op in het familie- en gezinsleven van de man en zijn dochter en is daarom in strijd met artikel 8 EVRM zonder dat daarvoor een rechtvaardiging als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM bestaat.

Middels een verwantschapsonderzoek is vast komen te staan dat de man niet de biologische vader van zijn dochter is. Dat is door de dochter erkend. De man heeft onweersproken gesteld dat hij heeft gedwaald c.q. is bedrogen omtrent zijn biologische vaderschap, zodat aan de vereisten van artikel 1:205 BW is voldaan en het verzoek van de man tot vernietiging van de erkenning voor toewijzing gereed ligt. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat er geen mogelijkheden zijn om een rechtsgevolg van een vernietiging van de erkenning, namelijk dat de geslachtsnaam van de dochter zou wijzigen (art. 1:5 BW) buiten toepassing te laten.

De dochter voert verweer. De man wist al voor de erkenning dat hij niet de biologische vader was. De dochter was toen al verwekt. Desondanks heeft de man haar erkend. De dochter wil de geslachtsnaam die zij altijd heeft gehad, behouden. Die naam is een deel van haar identiteit.

Het hof overweegt als volgt. Niet in geschil is dat de man niet de biologische vader is van de dochter. Wel is in geschil wanneer de man dit heeft ontdekt. Volgens de dochter was de man hiervan reeds voor de erkenning op de hoogte. Volgens de man was hij hiervan pas eind december 1989, na het afnemen van een DNA-test op de hoogte. Ook als van de juistheid van de stelling van de man wordt uitgegaan, heeft de man zijn verzoek niet tijdig – te weten binnen een jaar nadat hij het bedrog of de dwaling heeft ontdekt – ingediend. De man dient zijn verzoek immers pas bijna dertig jaar later in.

Het hof volgt de man niet in zijn standpunt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Daarbij is het volgende van belang. Uit de jurisprudentie van het EHRM volgt dat het stellen van termijnen in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging is in het familie- en gezinsleven van betrokkenen in de zin van artikel 8 EVRM, omdat de in de wet gestelde termijnen noodzakelijk zijn in een democratische samenleving teneinde de rechtszekerheid te waarborgen en ter bescherming van de belangen van het kind. In de gegeven omstandigheden kan het vasthouden aan deze termijnen evenwel naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid wel een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven opleveren en in zoverre strijdig zijn met artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van strijd met artikel 8 EVRM dient het belang van het individu – de man – van de biologische en maatschappelijk werkelijkheid te worden afgewogen tegen het belang van de andere belanghebbenden, met name het kind en dat van de gemeenschap.

Allereerst acht het hof het van belang dat de man ook in december 1989 de mogelijkheid heeft gehad om het juridisch vaderschap aan te tasten. In artikel 1:225 lid 1 (oud) BW was destijds geregeld dat vernietiging van een erkenning waartoe de man die haar heeft gedaan door dwaling of bedrog is bewogen, kan worden gevorderd door degene die de erkenning heeft gedaan. De termijn daarvoor was zes maanden nadat de dwaling of het bedrog was ontdekt. De man heeft toen geen vordering ingediend. Dat de man zich in deze periode tot een advocaat heeft gewend die hem heeft geadviseerd af te zien van juridische stappen omdat er geen mogelijkheden zijn, dient voor zijn rekening en risico te blijven.

Zowel in het verweerschrift als tijdens de mondelinge behandeling heeft de dochter aangegeven niet in te stemmen met het verzoek tot vernietiging van de erkenning. Het hof acht daarbij van belang te benadrukken dat zij de enige is die geen enkele invloed heeft kunnen uitoefenen op de ontstane situatie. Zij voelt zich door het verzoek van de man

bovendien ‘afgewezen’. Dat het gevolg van de vernietiging van de erkenning voor de geslachtsnaam van de dochter buiten toepassing gelaten zou kunnen worden, staat niet buiten kijf.

Naar het oordeel van het hof is het vasthouden aan de termijn van artikel 1:205 lid 3 BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onder de gegeven omstandigheden geen ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven van de man in de zin van artikel 8 lid 2 EVRM.

De man is dan ook niet-ontvankelijk in zijn verzoek.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2615

Zaaknummer: 200.264.629_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Vrouw vordert medewerking aan rabbinale echtscheiding. Ex-echtgenoot handelt in de gegeven omstandigheden onrechtmatig door zijn medewerking aan de rabbinale echtscheiding te weigeren.

In eerste aanleg heeft de voorzieningenrechter de door de vrouw gevorderde medewerking van de ex-echtgenoot aan de rabbinale echtscheiding afgewezen.

De vrouw vordert in hoger beroep alsnog toewijzing. De man concludeert tot bekrachtiging van het vonnis in eerste aanleg in dit opzicht.

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest. Zij hebben samen vier nog minderjarige kinderen. De vrouw woont met de kinderen in Israël. Het huwelijk is op 11 december 2019 ontbonden.

Het tussen partijen gesloten joods kerkelijk huwelijk is nog niet ontbonden. De man is door de rabbijn van het rabbinaat te Amsterdam in de eerste helft van 2020 diverse malen verzocht te verschijnen, teneinde de rabbinale echtscheiding (de *get*) te bewerkstelligen. De man heeft aan deze oproepen geen gehoor gegeven.

In haar grief in principaal hoger beroep en haar daarop tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep gegeven toelichting stelt de vrouw dat zij en de man feitelijk al jaren gescheiden leven en niets meer met elkaar hebben. De vrouw wil naast de civiele echtscheiding ook religieus scheiden. De man frustreert dit; er is geen enkele reden om niet mee te werken aan de *get*. De omstandigheid dat nog financiële kwesties zouden moeten worden afgewikkeld, vormt geen beletsel voor het meewerken aan een rabbinale echtscheiding. Daar staat tegenover dat er voor de vrouw een groot belang is om op de meest korte termijn de kerkelijke gehuwde status kwijt te raken. Zolang zij nog getrouwd is volgens de joodse wet, kan zij geen nieuw begin maken. Zij kan niet daten, geen nieuwe relatie aangaan, laat staan trouwen met een joodse man. Zij wordt door het uitblijven van de rabbinale echtscheiding derhalve in haar verdere levensmogelijkheden beperkt.

Volgens de man heeft de vrouw in hoger beroep niets (nieuws) gesteld, waaruit zou blijken dat zij op dit moment in haar dagelijkse leven hinder ondervindt van het feit dat zij nog steeds niet voor de joodse wet gescheiden is (en dus een spoedeisend belang heeft). De verklaringen

van derden, die de vrouw heeft overgelegd, hebben betrekking op hinder die joodse vrouwen in het algemeen kunnen ondervinden wanneer de rabbinale scheiding niet is afgerond. Deze verklaringen zeggen echter niets over de vraag of de vrouw in dit specifieke geval hinder ondervindt.

Spoedeisend belang

Het hof stelt vast dat de man weliswaar aanvoert dat de vrouw ondanks het niet krijgen van de *get* wel 'contact heeft met mannen', doch aldus niet (gemotiveerd) betwist dat zij belemmerd wordt om af te spreken en/of een nieuwe relatie aan te gaan, laat staan opnieuw te trouwen met een (orthodox) joodse man. Voor het overige heeft de man nagelaten zijn betwisting van dit door de vrouw gestelde spoedeisende belang in hoger beroep (gemotiveerd) te onderbouwen. Het hof is van oordeel dat de vrouw met haar stellingen in hoger beroep vooralsnog voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de weigerachtige houding van de man mee te werken aan de *get* wordt beperkt, en daardoor hinder ondervindt in haar dagelijkse leven; de vrouw wordt belemmerd in haar verdere levensmogelijkheden, nu het haar heel lastig, zo niet onmogelijk wordt gemaakt af te spreken dan wel een nieuwe relatie aan te gaan met een man, al dan niet met het oog op het sluiten van een nieuw joods kerkelijk huwelijk. Met het door het hof aannemelijk geachte feit dat de vrouw op dit moment in haar dagelijkse leven hinder ondervindt van het niet beschikken over de *get*, is het spoedeisende belang van de vrouw bij de door haar gevraagde voorziening gegeven.

Onrechtmatig handelen

Het hof is van oordeel dat de wens van de vrouw om zo spoedig mogelijk tot een rabbinale echtscheiding te komen los moet worden gezien van de andere kwesties die nog spelen als gevolg van de civiele echtscheiding tussen partijen. De mogelijke verplichting voor de vrouw om mee te werken aan het maken van afspraken omtrent de omgangsregeling van de kinderen, de kinderalimentatie en school- en studieafspraken is van een heel andere orde dan de verplichting mee te werken aan een rabbinale echtscheiding. Ook een civiele echtscheiding kan niet worden opgehouden, totdat een omgangsregeling of partner- en/of kinderalimentatie zijn vastgesteld. Zoals partijen thans tegenover elkaar staan, is de kans groot dat het nog geruime tijd duurt voordat op de geschillen tussen partijen omtrent voormelde onderwerpen definitief is beslist of partijen onderling overeenstemming hebben bereikt. Van de vrouw kan niet worden gevergd dat zij tot die tijd in haar levensmogelijkheden wordt beperkt. Het weigeren mee te werken aan een rabbinale echtscheiding levert naar het oordeel van het hof in de gegeven omstandigheden dan ook een onrechtmatige daad op van de man jegens de vrouw. Dat wordt niet anders door de stelling van de man dat de vrouw het Israëliëse rechtssysteem aan haar zijde heeft en (na afgifte van de *get*) zou willen of kunnen

bewerkstelligen dat de man de kinderen nooit meer ziet. Het hof is van oordeel dat de man de juistheid van deze stelling vooralsnog onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, terwijl dit kort geding zich niet leent voor nadere bewijslevering aan de zijde van de man.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:3388

Zaaknummer: 200.280.712/01

Wetsartikelen: